

„Stát na bedně je skvělý pocit,“ říká Iva Závišková

Louisa Werlová, Kateřina Doleželová (6. A, 2013)

Ve dnech 19. až 21. března se v Jičíně konal celorepublikový turnaj v házené, v němž reprezentantky Gymnázia Velké Meziříčí získaly třetí místo. Do Jičína tým cestoval ve složení jedenácti hráček a dvou trenérek.

Našemu redakčnímu týmu se podařilo získat rozhovor s velmi vytíženou sportovkyní Ivou Záviškovou, která v tomto turnaji sehrála opravdu významnou roli.

Začneme od začátku. Jak proběhl uvítací ceremoniál?

Uvítací ceremoniál proběhl až druhý den po našem prvním zápase. Po nastoupení družstev jsme byli uvítáni projevem ředitele turnaje a poté zazněla státní hymna. Program byl zpestřen vystoupením mladých aerobických nadějí.

A co již zmiňovaný první zápas? Hrála tréma velkou roli?

První zápas jsme hrály s Olomoucí, což je náš dlouhodobý nepřítel. Proto jsme do zápasu nastupovaly s tím, že prohráme. Ale zároveň jsme věřily tomu, že si zápas aspoň užijeme. Naše předtucha se nakonec vyplnila – prohrály jsme o pět branek.

A jak probíhaly ostatní zápasy? Na prostředí jste si už zvykly ...

Další zápas jsme sehrály s Chebem, který jsme jednoznačně rozdrtily. Za 40 minut nám vstřelil pouze devět branek, a to hlavně zásluhou naší brankářky Michaely Vávrové.

Pak následoval zápas s Pískem. Ten jsme chtěly tak moc vyhrát, až jsme to myslím přehnaly, a tak jsme prohrály. Tím jsme se připravily o první nebo druhé místo. Ale alespoň nás to namotivovalo k tomu, abychom vybojovaly aspoň bronzovou medaili. A tu jsme i získaly. Praha pro nás nebyla moc silným soupeřem.

Třetí místo je ale podle nás skvělé umístění! Jak je s výkonem spokojeno družstvo?

Byly jsme moc spokojené. Vlastně jsme byly rády, že jsme se vůbec umístily, poněvadž družstva, která se utkala ve finálovém zápase, byla skutečně ve skvělé formě. Každopádně byl to úžasný pocit stát na „bedně“, jak my tomu říkáme, a mít kolem krku ta blyštící se kolečka.

A ještě poslední otázka. Ta bude přímo na tebe – jaké to vlastně je mít za trenéry vlastní rodiče? Vždyť právě tvá matka s vámi jela jako trenér. Máš vůči ostatním nějaké výhody?

Ale to vůbec! (smích) Spíš mám pocit, že na mě mají větší nároky než na ostatní. Snad nejhorší je mámino pořekadlo „Když nemůžeš, můžeš ještě třikrát tolik“.

Alespoň pak podáváš pořádné výkony!

To možná, ale těch několik hodin po zápase je pak docela nepříjemných. Chtělo by to mít osobního maséra na každém kroku. (smích)

Když se ti bude dařit jako doposud, myslíme, že od toho nebudeš příliš daleko! Děkujeme za rozhovor a doufáme, že tě bude házená pořád tak bavit.